

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 654

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 2 octombrie 2009

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.036 din 9 iulie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2-4	Decizia nr. 1.088 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	8-9
Decizia nr. 1.072 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Legii nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal	4-5	Decizia nr. 1.090 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	9-10
Decizia nr. 1.085 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	6-7	Decizia nr. 1.095 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	11-12
		Decizia nr. 1.097 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	12-13
		Decizia nr. 1.099 din 8 septembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.036**

din 9 iulie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială Petrom — S.A. din București în Dosarul nr. 4.401/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.221D/2009 — nr. 2.239D/2009 și nr. 2.358D/2009 — nr. 2.362D/2009, nr. 2.367D/2009—2.369D/2009, 2.240D/2009 — nr. 2.260D/2009, nr. 2.370D/2009, nr. 2.371D/2009 și nr. 2.375D/2009 — nr. 2.388D/2009, 2.272D/2009 — nr. 2.274D/2009 și nr. 2.411D/2009, ce au ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție invocată de Societatea Comercială Petrom — S.A. din București în dosarele nr. 5.085/107/2008, nr. 5.580/107/2008, nr. 5.029/107/2008, nr. 5.098/107/2008, nr. 5.094/107/2008, nr. 5.065/107/2008, nr. 5.004/107/2008, nr. 4.999/107/2008, nr. 5.015/107/2008, nr. 6.289/107/2008, nr. 5.035/107/2008, nr. 5.021/107/2008, nr. 4.997/107/2008, nr. 5.058/107/2008, nr. 5.064/107/2008, nr. 6.020/107/2008, nr. 4.982/107/2008, nr. 6.023/107/2008, nr. 5.110/107/2008, nr. 5.053/107/2008, nr. 4.983/107/2008, nr. 5.049/107/2008, nr. 5.016/107/2008, nr. 5.090/107/2008, nr. 5.070/107/2008, nr. 5.038/107/2008 și nr. 5.040/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, nr. 5.209/107/2008, nr. 7.851/107/2008, nr. 7.848/107/2008, nr. 5.248/107/2008, nr. 5.253/107/2008, nr. 5.305/107/2008, nr. 5.288/107/2008, nr. 7.749/107/2008, nr. 5.269/107/2008, nr. 7.755/107/2008, nr. 7.854/107/2008, nr. 7.738/107/2008, nr. 5.213/107/2008, nr. 5.283/107/2008, nr. 7.858/107/2008, nr. 6.288/107/2008, nr. 5.207/107/2008, nr. 5.185/107/2008, nr. 5.303/107/2008, nr. 5.294/107/2008, nr. 5.259/107/2008, nr. 5.291/107/2008, nr. 7.321/107/2008, nr. 5.281/107/2008, nr. 5.490/107/2008, nr. 7.866/107/2008, nr. 5.592/107/2008, nr. 7.864/107/2008, nr. 5.282/107/2008, nr. 7.809/107/2008, nr. 7.807/107/2008, nr. 7.325/107/2008, nr. 7.802/107/2008, nr. 5.215/107/2008, nr. 5.184/107/2008, nr. 5.302/107/2008 și nr. 5.059/107/2008 ale Tribunalului Alba — Secția civilă, nr. 2.786/113/2008, nr. 298/113/2009 și

nr. 299/113/2009 ale Tribunalului Brăila — Secția civilă și nr. 8.295/97/2008 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect al excepțiilor de neconstituționalitate invocate în toate aceste dosare, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 2.221D/2009 — nr. 2.239D/2009 și nr. 2.358D/2009 — nr. 2.362D/2009, nr. 2.367D/2009—2.369D/2009, 2.240D/2009 — nr. 2.260D/2009, nr. 2.370D/2009, nr. 2.371D/2009 și nr. 2.375D/2009 — nr. 2.388D/2009, 2.272D/2009 — nr. 2.274D/2009 și nr. 2.411D/2009 la Dosarul nr. 2.220D/2009, ce a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, având în vedere jurisprudența recentă în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 aprilie 2009, 4 mai 2009 (30 aprilie 2009), 1 aprilie 2009, 25 martie (27 martie 2009), 16 aprilie 2009, 8 aprilie 2009 și 7 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.401/107/2008, nr. 5.085/107/2008, nr. 5.580/107/2008, nr. 5.029/107/2008, nr. 5.098/107/2008, nr. 5.094/107/2008, nr. 5.065/107/2008, nr. 5.004/107/2008, nr. 4.999/107/2008, nr. 5.015/107/2008, nr. 6.289/107/2008, nr. 5.035/107/2008, nr. 5.021/107/2008, nr. 4.997/107/2008, nr. 5.058/107/2008, nr. 5.064/107/2008, nr. 6.020/107/2008, nr. 4.982/107/2008, nr. 6.023/107/2008, nr. 5.110/107/2008, nr. 5.053/107/2008, nr. 4.983/107/2008, nr. 5.049/107/2008, nr. 5.016/107/2008, nr. 5.090/107/2008, nr. 5.070/107/2008, nr. 5.038/107/2008 și nr. 5.040/107/2008, nr. 5.209/107/2008, nr. 7.851/107/2008, nr. 7.848/107/2008, nr. 5.248/107/2008, nr. 5.253/107/2008, nr. 5.305/107/2008, nr. 5.288/107/2008, nr. 7.749/107/2008, nr. 5.269/107/2008, nr. 7.755/107/2008, nr. 7.854/107/2008, nr. 7.738/107/2008, nr. 5.213/107/2008, nr. 5.283/107/2008, nr. 7.858/107/2008, nr. 6.288/107/2008, nr. 5.207/107/2008, nr. 5.185/107/2008, nr. 5.303/107/2008, nr. 5.294/107/2008, nr. 5.259/107/2008, nr. 5.291/107/2008, nr. 7.321/107/2008, nr. 5.281/107/2008, nr. 5.490/107/2008, nr. 7.866/107/2008,

nr. 5.592/107/2008, nr. 7.864/107/2008, nr. 5.282/107/2008, nr. 7.809/107/2008, nr. 7.807/107/2008, nr. 7.325/107/2008, nr. 7.802/107/2008, nr. 5.215/107/2008, nr. 5.184/107/2008, nr. 5.302/107/2008 și nr. 5.059/107/2008, nr. 2.786/113/2008, nr. 298/113/2009, nr. 299/113/2009 și nr. 8.295/97/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Alba — Secția civilă, Tribunalul Brăila — Secția civilă și Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție invocată de Societatea Comercială Petrom — S.A. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în pretenții privind drepturi salariale.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat a fost interpretat de către instanțele de judecată ca realizând o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Or, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000 reglementând în mod imperativ abrogarea expresă directă, cu enumerarea datelor de identificare a tuturor actelor normative vizate. Prin urmare, prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii trebuie interpretate prin prisma regulilor de tehnică legislativă reglementate de art. 1 alin. (2) și art. 15 din Legea nr. 24/2000. În opinia autorului excepției, orice altă interpretare este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit căreia legiuitorul are obligația elaborării unor dispoziții legale eficiente din punct de vedere al aplicabilității acestora, în sensul că ele trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ și să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale. Se susține că, prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept, este încălcat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, respectiv el poate să modifice prevederile legale în vigoare prin abrogare expresă, iar nu implicită, fiindcă, procedând în acest mod, ar contraveni principiului coerenței legislative.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Brăila — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că în cauză se invocă o problemă de aplicare a legii în timp.

Tribunalul Alba — Secția civilă arată că motivarea excepției de neconstituționalitate vizează modalitatea în care instanțele judecătorești au făcut aplicarea textului de lege criticat, aspect care nu este de competența Curții Constituționale.

Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia Curții

Constituționale nr. 96/2008. De asemenea, arată că motivele de neconstituționalitate privesc modul de interpretare și aplicare a legii, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale stabilite prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, potrivit căroră: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:*

— *orice alte dispoziții contrare.*”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială și în art. 79 alin. (1) referitor la Consiliul Legislativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se arată, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată, în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, se susține nerespectarea normelor de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Curtea constată că toate aspectele invocate țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări unitare a actelor normative, acestea nefiind de competența instanței de contencios constituțional, așa cum aceasta este reglementată de Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992, ci a instanțelor de judecată, respectiv a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum prevăd dispozițiile art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție care statuează că: „(1) *Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, [...], „(3) *Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.*”

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială Petrom — S.A. din București în dosarele nr. 4.401/107/2008, nr. 5.085/107/2008, nr. 5.580/107/2008, nr. 5.029/107/2008, nr. 5.098/107/2008, nr. 5.094/107/2008, nr. 5.065/107/2008, nr. 5.004/107/2008, nr. 4.999/107/2008, nr. 5.015/107/2008, nr. 6.289/107/2008, nr. 5.035/107/2008, nr. 5.021/107/2008, nr. 4.997/107/2008, nr. 5.058/107/2008, nr. 5.064/107/2008, nr. 6.020/107/2008, nr. 4.982/107/2008, nr. 6.023/107/2008, nr. 5.110/107/2008, nr. 5.053/107/2008, nr. 4.983/107/2008, nr. 5.049/107/2008, nr. 5.016/107/2008, nr. 5.090/107/2008, nr. 5.070/107/2008, nr. 5.038/107/2008 și nr. 5.040/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, nr. 5.209/107/2008, nr. 7.851/107/2008, nr. 7.848/107/2008, nr. 5.248/107/2008, nr. 5.253/107/2008, nr. 5.305/107/2008, nr. 5.288/107/2008, nr. 7.749/107/2008, nr. 5.269/107/2008, nr. 7.755/107/2008, nr. 7.854/107/2008, nr. 7.738/107/2008, nr. 5.213/107/2008, nr. 5.283/107/2008, nr. 7.858/107/2008, nr. 6.288/107/2008, nr. 5.207/107/2008, nr. 5.185/107/2008, nr. 5.303/107/2008, nr. 5.294/107/2008, nr. 5.259/107/2008, nr. 5.291/107/2008, nr. 7.321/107/2008, nr. 5.281/107/2008, nr. 5.490/107/2008, nr. 7.866/107/2008, nr. 5.592/107/2008, nr. 7.864/107/2008, nr. 5.282/107/2008, nr. 7.809/107/2008, nr. 7.807/107/2008, nr. 7.325/107/2008, nr. 7.802/107/2008, nr. 5.215/107/2008, nr. 5.184/107/2008, nr. 5.302/107/2008 și nr. 5.059/107/2008 ale Tribunalului Alba — Secția civilă, nr. 2.786/113/2008, nr. 298/113/2009 și nr. 299/113/2009 ale Tribunalului Brăila — Secția civilă și nr. 8.295/97/2008 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 iulie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.072

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Legii nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Legii nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Mihai Doru Băjan în Dosarul nr. 45.299/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, expunând argumentele cuprinse în notele scrise pe care le depune la dosarul cauzei, alături de fișele întocmite de Camera Deputaților referitoare la derularea procedurii legislative cu prilejul adoptării proiectelor legilor în discuție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Consideră că legile ce formează obiect al excepției au fost adoptate în conformitate cu prevederile constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 45.299/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea**

Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Legii nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Mihai Doru Băjan într-o cauză de natură fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că toate legile criticate au fost adoptate de Parlament ca legi ordinare, deși au caracter de legi organice.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că Legea nr. 571/2003 a fost adoptată cu respectarea exigențelor cerute de textul constituțional invocat, iar în ceea ce privește celelalte două legi, consideră că nu era necesară întrunirea majorității prevăzute de art. 76 alin. (1) din Constituție, întrucât nu conțin dispoziții de natura legilor organice.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Precizează că domeniul referitor la stabilirea taxelor și impozitelor care constituie venituri la bugetul de stat și la bugetele locale nu se regăsește printre domeniile care se reglementează prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) din Constituție. Prin urmare, acesta se reglementează prin lege ordinară, or legile criticate au fost adoptate cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Legea fundamentală, care precizează condițiile în care se adoptă legile ordinare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Legii nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale Legii nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Mihai Doru Băjan în Dosarul nr. 45.299/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, ale Legii nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 1 iunie 2005, și ale Legii nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006.

În opinia autorului excepției, au fost încălcate prevederile art. 76 alin. (1) din Constituție, care stabilește că legile organice se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai analizat constituționalitatea extrinsecă a Legii nr. 571/2003, în soluționarea unor excepții de neconstituționalitate motivate în mod asemănător de același autor, pronunțând Decizia nr. 702 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 29 octombrie 2007, și Decizia nr. 963 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că, pentru calificarea unei legi ca fiind organică sau ordinară, nu este determinantă mențiunea făcută în Monitorul Oficial al României, în care se publică legea, cu privire la condițiile în care aceasta a fost adoptată, fiind mai importantă majoritatea de voturi înregistrată la data votului final asupra legii. Or, la data adoptării Codului fiscal, devenit Legea nr. 571/2003, a fost îndeplinită cerința prevăzută de art. 76 alin. (1) din Constituție, referitoare la majoritatea de voturi cerută pentru adoptarea legilor organice. Neintervenind elemente noi, soluțiile amintite referitoare la constituționalitatea Legii nr. 571/2003 își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Prin aceleași decizii mai sus menționate, Curtea a observat că reglementările în materie fiscală nu fac obiectul legilor organice nici în sensul prevederilor art. 73 alin. (3) și nici în temeiul vreunei alte prevederi constituționale. Ținând cont de această constatare, urmează să respingă ca neîntemeiată și excepția de neconstituționalitate referitoare la prevederile Legii nr. 163/2005 și ale Legii nr. 343/2006. Aceasta, deoarece, deși modifică o lege organică, ambele au ca obiect de reglementare exclusiv domeniul fiscal, fără ca vreuna dintre acestea să cuprindă norme care să necesite adoptarea în condițiile art. 76 alin. (1) din Legea fundamentală, printr-o lege organică.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.085

din 8 septembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada
6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hidroconstrucția” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.444/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

La apelul nominal răspunde autorul excepției prin avocat, lipsind celelalte părți față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției apreciază că sfera de aplicare a Legii nr. 10/2001 nu ar trebui să cuprindă societățile comerciale privatizate integral. În acest sens se arată că este inechitabil ca legea menționată să instituie un regim probatoriu favorizant pentru persoanele care solicită retrocedarea și să instituie chiar o răsturnare a sarcinii probei în astfel de cauze, având în vedere că retrocedarea are ca temei doar existența unui act de naționalizare, fără a se putea realiza o comparare de titluri. În consecință, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând în acest sens că este opțiunea liberă a legiuitorului de a lua măsuri legislative de restituire, iar cei ce solicită retrocedarea sunt îndreptățiți la acordarea de despăgubiri, fără ca societatea comercială privatizată să sufere vreo atingere a dreptului său de proprietate asupra imobilului în cazul în care acesta a fost dobândit fără titlu valabil. Se mai apreciază că problemele de probațiune care se ridică în asemenea cauze intră în sfera de competență a instanțelor de judecată, și nu a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.444/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind**

regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hidroconstrucția” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe prin care s-a dispus restituirea în natură a unui imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că includerea societăților privatizate în sfera de aplicare a Legii nr. 10/2001 este neconstituțională. În acest sens se susține că societății privatizate îi este impusă o situație grea prin faptul că nu își poate proteja dreptul de proprietate în cadrul unei acțiuni soluționate ca urmare a comparării de titluri, ci aceasta, în temeiul legii, trebuie să restituie imobilul revendicat. Totodată, se creează o inechitate cu privire la aceste societăți, întrucât, în raport cu acestea, nu se aplică regimul probatoriu de drept comun, ci regimul special prevăzut de dispozițiile Legii nr. 10/2001. Mai mult, prin aplicarea Legii nr. 10/2001 se încalcă și dreptul de proprietate al societății privatizate.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textul legal criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul cuprins:

„Art. 29. — (1) Pentru imobilele evidențiate în patrimoniul unor societăți comerciale privatizate, altele decât cele prevăzute la art. 21 alin. (1) și (2), persoanele îndreptățite au dreptul la despăgubiri în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, corespunzătoare valorii de piață a imobilelor solicitate.”

Aceste dispoziții legale au fost introduse prin art. I pct. 60 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, text cu privire la care Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 830/2008, a statuat că, abrogând sintagma „imobilele preluate cu titlu valabil” din cuprinsul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, acesta încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 trebuie interpretat în sensul că se referă la imobilele preluate cu titlu valabil evidențiate în patrimoniul unor societăți comerciale privatizate.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 45 privind libertatea economică. Totodată, consideră că sunt încălcate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Din critica autorului excepției de neconstituționalitate se reține că acesta este nemulțumit de faptul că imobilele preluate cu sau fără titlu de către stat și evidențiate în prezent în patrimoniul societăților comerciale privatizate intră sub incidența Legii nr. 10/2001. În acest fel consideră că ar fi încălcat principiul egalității, al procesului echitabil, precum și dreptul de proprietate asupra unor atari imobile.

În primul rând, Curtea reține faptul că, în jurisprudența sa, a statuat că „trebuie să se recunoască statului dreptul de a hotărî neîngrădit asupra regimului juridic al bunurilor intrate în proprietatea sa în baza unor titluri conforme cu legislația

existentă în momentul dobândirii dreptului său de proprietate” (Decizia nr. 34 din 30 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 31 martie 2003, Decizia nr. 73/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, Decizia nr. 136/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998). Astfel, cu privire la imobilele intrate cu titlu în proprietatea statului, indiferent de faptul că în prezent sunt deținute de societăți comerciale privatizate, legiuitorul este îndrituit din punct de vedere constituțional să adopte o lege specială cu privire la restituirea acestora.

În al doilea rând, Curtea observă că, și cu privire la imobilele preluate fără titlu, legiuitorul este îndrituit să impună o anumită procedură de restituire, derogatorie de la prevederile Codului civil, întrucât este vorba de imobile preluate fără titlu de stat într-o anumită perioadă istorică, și anume sub regimul comunist. În aceste condiții se justifică, în mod obiectiv și rațional, adoptarea unei legi speciale și instituirea unui tratament juridic diferențiat cu privire la imobilele preluate fără titlu de către stat față de procedura de drept comun de restituire prevăzută de Codul civil.

Ținând cont de cele de mai sus, diferențierile existente între regimul juridic al bunurilor preluate abuziv cu titlu, respectiv fără titlu, precum și între procedura reglementată de Legea nr. 10/2001 și Codul civil în privința restituirii bunurilor imobile nu sunt contrare prevederilor art. 16 din Constituție. Pentru aceleași considerente, nu se poate reține încălcarea art. 44 din Constituție și art. 1 din Protocolul adițional la Convenție.

În final, Curtea constată că textul legal criticat nu cuprinde prevederi care să vizeze suprimarea vreunor garanții procesuale, astfel încât art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu au incidență în cauză. De asemenea, nici invocarea art. 45 din Constituție nu are incidență în cauză, textul criticat nereferindu-se la aspecte care să vizeze desfășurarea vreunei activități economice.

În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hidroconstrucția” — S.A. din București în Dosarul nr. 8.444/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.088

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dulcicom” — S.R.L. din Zalău în Dosarul nr. 3.551/84/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate ridicate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.551/84/2008, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dulcicom” — S.R.L. din Zalău într-o cauză având ca obiect anularea unor acte administrativ-fiscale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, prin textul de lege criticat, legiuitorul acordă statului și unităților administrativ-teritoriale o poziție privilegiată față de cea a celorlalte persoane de drept privat. În acest sens se apreciază că impozitul pe clădirile aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale este datorat de concesionarii, locatarii sau titularii dreptului de administrare sau folosință a acestora, în timp ce proprietarul clădirilor este scutit de o atare obligație. Se mai susține că nu este echitabil ca titularul unui drept de proprietate privată, în speță statul sau unitățile administrativ-teritoriale, să fie scutit de la plata impozitului pe clădiri și acest impozit să fie suportat de cel care are doar atributul folosinței clădirilor și nu toate atribuțiile dreptului de proprietate.

Un atare regim juridic îi discriminează atât pe concesionari, locatari sau alți titulari ai dreptului de administrare sau folosință care trebuie să plătească impozit pe clădire, pe lângă chirie, redevență sau contravaloarea folosinței clădirii, cât și pe persoanele de drept privat care au în proprietate clădiri pe care le-au închiriat și care nu sunt scutite de plata impozitului pe clădire.

Se consideră că textul legal criticat încalcă și prevederile art. 56 alin. (2) din Constituție, întrucât prevede în sarcina statului și unităților administrativ-teritoriale un regim fiscal de favoare.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textul legal criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 218 din Legea nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006.

Textul criticat are următorul cuprins:

— Art. 249 alin. (3): *„Pentru clădirile proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, persoanelor juridice, se stabilește taxa pe clădiri, care reprezintă sarcina fiscală a concesionarilor, locatarilor, titularilor dreptului de administrare sau de folosință, după caz, în condiții similare impozitului pe clădiri.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale. Totodată, consideră că sunt încălcate prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, prin numeroase decizii, s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 în raport cu critici identice. Prin Decizia nr. 324 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 11 mai 2007, Decizia nr. 345 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 14 mai 2007, și Decizia nr. 857 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 14 noiembrie 2007, Curtea, respingând excepțiile ridicate, a constatat că scutirea statului și a unităților administrativ-teritoriale, în calitate de proprietari, de la plata impozitului pe clădiri nu operează în cazurile în care clădirea sau încăperi din aceasta sunt

concesionate, închiriate, date în administrare ori în folosință, după caz, persoanelor juridice care întreprind activități economice. Opțiunea legiuitorului de a excepta din categoria bunurilor imobile clădirile proprietatea statului și a unităților administrativ-teritoriale folosite în alte scopuri decât cele economice nu poate fi considerată discriminatorie, ci reprezintă expresia politicii fiscale și bugetare pe care statul și-o asumă la un moment dat.

Prin urmare, Curtea nu poate reține încălcarea prevederilor constituționale invocate, sub aspectul creării unei situații privilegiate în favoarea statului sau a unităților administrativ-teritoriale.

Curtea a mai statuat că numai legiuitorul poate acorda anumite scutiri sau reduceri de impozite în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective. Așa fiind, legiuitorul, dând expresie politicii fiscale și bugetare adoptate la un moment dat, are deplina libertate de a stabili

impozite și taxe, în măsura în care acestea sunt proporționale, rezonabile și echitabile, condiție îndeplinită în cazul de față, cu atât mai mult cu cât concesionarea, închirierea, ca și darea în administrare și în folosință a clădirilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale se fac în general pe termen foarte lung, prin convenții/acte intervenite între părțile interesate.

Totodată, Curtea a mai stabilit că autoritățile publice — creditori bugetari — pot fi scutite de la plata unor impozite sau taxe, întrucât pentru a putea funcționa sunt finanțate de la bugetul de stat, iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate formal să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget.

Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dulcicom” — S.R.L. din Zalău în Dosarul nr. 3.551/84/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.090

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de O'Donoghue Vera Florica în Dosarul nr. 41.470/3/2008 al Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției prin avocat, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că, în cazul său, valoarea impozitului depășește valoarea bunului impozitat. De asemenea, apreciază că textul criticat contravine Deciziei Curții Constituționale nr. 139 din 14 decembrie 1994 și este lipsit de precizie și claritate.

Reprezentantul Ministerului Public arată că textul criticat este clar și accesibil, însă excepția de neconstituționalitate vizează chestiuni ce țin de modificarea normei juridice supuse controlului Curții, soluționarea acestora neintrând în sfera de competență a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 41.470/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de O'Donoghue Vera Florica într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat nu stabilește impozitul asupra mijloacelor de transport în mod diferențiat, în funcție de modul de dobândire a mijlocului de transport. Rezultă că art. 263 alin. (2) din Codul fiscal nu este suficient de clar și precis, ceea ce conduce la situația ca o persoană care dobândește un autovehicul prin moștenire să fie nevoită să renunțe la acesta, la momentul dezbaterii succesiunii, tocmai datorită impozitelor mari percepute. O atare opțiune legislativă încalcă prevederile constituționale care reglementează dreptul de proprietate privată și dreptul de moștenire.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de O'Donoghue Vera Florica în Dosarul nr. 41.470/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 263 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, care au următorul cuprins:

„(2) În cazul oricăruia dintre următoarele autovehicule, impozitul pe mijlocul de transport se calculează în funcție de capacitatea cilindrică a acestuia, prin înmulțirea fiecărei grupe de 200 de cm³ sau fracțiune din aceasta cu suma corespunzătoare din tabelul următor: [...]”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 46 privind dreptul la moștenire.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, în realitate, autorul excepției dorește completarea textului de lege în sensul introducerii unei distincții cu privire la regimul de impozitare a mijloacelor de transport dobândite prin moștenire față de cele dobândite prin alte modalități. Or, o asemenea chestiune excedează competențelor Curții Constituționale, aceasta, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, neputând modifica sau completa actul normativ supus controlului său. O atare competență constituie apanajul exclusiv al legiuitorului originar sau delegat.

În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.095

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Grigore Marius Dumitrescu și Monica Dumitrescu în Dosarul nr. 6.154/105/2007 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Birou faliment.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosarul cauzei partea Monica Dumitrescu a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, ținând seama de faptul că avocatul acesteia se află în concediu, fără a depune vreo dovadă în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate, având în vedere că cererea este nemotivată și că încheierea de sesizare a Curții Constituționale datează încă din 2 februarie 2009.

Pentru aceleași considerente, Curtea respinge cererea formulată.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, arătând că textul criticat nu face altceva decât să transpună în planul legii speciale dispozițiile din Legea nr. 31/1990 cu referire la răspunderea societăților în nume colectiv.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.154/105/2007, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Birou faliment a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Grigore Marius Dumitrescu și Monica Dumitrescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei proceduri de insolvență privind o societate în nume colectiv.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât prevede posibilitatea executării silite a asociatului din societatea în nume colectiv, nu și a asociatului din cadrul societăților cu răspundere limitată. În acest sens, se apreciază că există o discriminare între asociații din cadrul celor două categorii de societăți. Mai mult, asociatul din cadrul societăților cu răspundere limitată poate fi tras la răspundere materială numai în condițiile art. 138 din lege, spre deosebire de asociatul din cadrul unei societăți în nume colectiv, care poate fi executat silit, fără a avea posibilitatea de a dovedi că nu este vinovat pentru insolvența societății.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Birou faliment apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 126 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 126: „*În cazul în care bunurile care alcătuiesc averea unui grup de interes economic ori a unei societăți în nume colectiv sau în comandită nu sunt suficiente pentru plata creanțelor înregistrate în tabelul definitiv consolidat de creanțe, împotriva grupului sau a societății judecătorul-sindic va autoriza executarea silită, în condițiile legii, împotriva asociațiilor cu răspundere nelimitată sau, după caz, a membrilor, pronunțând o sentință definitivă și executorie, care va fi pusă în executare de lichidator, prin executor judecătoresc.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt o expresie a prevederilor art. 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, care au stabilit drept criteriu pentru departajarea diferitelor forme de societate întinderea răspunderii asociațiilor pentru obligațiile societății. Astfel, pentru societățile în nume colectiv asociații acestora răspund nelimitat și solidar pentru obligațiile sociale. În aceste condiții, persoanele care devin asociați în atari forme de societate cunoșteau încă de la constituirea societății acest lucru, și anume că garantează cu întreg patrimoniul lor obligațiile sociale. Indiscutabil, asemenea forme de asociere au avantajele lor, precum gradul sporit de încredere pe care îl inspiră tocmai datorită acestei legături personale dintre asociat și societate. Or, în speța de față se constată că autorii excepției, deși nu au fost obligați să înființeze un asemenea tip de societate și s-au bucurat de avantajele oferite de acesta, în momentul declanșării falimentului consideră

că avantajul oferit de acest tip de societate nu mai este constituțional.

Prin prisma celor de mai sus, este evident că asociatul unei societăți în nume colectiv este într-o situație diferită față de asociatul unei societăți cu răspundere limitată, asociat care are o răspundere limitată numai până la concurența capitalului social subscris. În acest condiții, Curtea nu poate reține încălcarea art. 16 din Constituție.

Cu privire la invocarea art. 21 alin. (3) din Constituție, pe motiv că răspunderea materială a asociațiilor trebuie să se angajeze în condițiile art. 138 din lege doar dacă aceștia au acționat cu vinovăție pentru a se ajunge la falimentul societății,

și nu în condițiile art. 126 din lege, se constată că autorii excepției își fundamentează critica pe o gravă confuzie. Astfel, materia răspunderii membrilor organelor de conducere a societății nu are nicio legătură cu răspunderea nelimitată pe care o poartă asociații unei societăți în nume colectiv pentru obligațiile sociale. Sunt materii distincte, astfel încât nu se pot face analogii între acestea. Prima vizează o răspundere a membrilor organelor de conducere a societății pentru faptele dolosive săvârșite în exercitarea mandatului lor, pe când cea de-a doua este o măsură de îndestulare a creditorilor societății în nume colectiv.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 126 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Grigore Marius Dumitrescu și Monica Dumitrescu în Dosarul nr. 6.154/105/2007 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ — Birou faliment.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.097

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Florica — Ex” — S.R.L. din Șerbăuți în Dosarul nr. 7.211/285/2008 al Judecătoriei Rădăuți.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate ce privește art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă este inadmisibilă, întrucât textul legal criticat nu

are legătură cu soluționarea cauzei, iar excepția ce vizează art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.211/285/2008, **Judecătoria Rădăuți a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Florica — Ex — S.R.L.” din Șerbăuți într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației la executare formulate împotriva formelor de executare întocmite într-un dosar de executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, în condițiile în care nu s-a uzat de căile de atac prevăzute de lege împotriva titlului executoriu, în contestația la executare nu se pot invoca apărări de fond împotriva unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță de judecată. Astfel, contestatorul nu mai poate formula apărări de fond împotriva titlului executoriu, ceea ce încalcă dreptul său la apărare.

Judecătoria Rădăuți apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, texte care au următorul cuprins:

— Art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă: *„În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”;*

— Art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: *„(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în*

temeiul căruia a fost pormită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și ale art. 53 privind restrângerea exercitării unor drepturi sau a unor libertăți. Totodată, sunt considerate a fi încălcate prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, critica de neconstituționalitate ce privește dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă este inadmisibilă, întrucât textul legal criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei. Aplicabil în speța de față este art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, reglementare specială în materie fiscală cu privire la contestația la executare silită, și nu art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, reglementarea de drept comun.

II. Curtea, prin Decizia nr. 718 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2008, a stabilit că dispozițiile art. 172 alin. (3) din Codul de procedură fiscală nu îngăduiesc accesul liber al persoanei la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, garantat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, dau posibilitatea părții interesate de a introduce, în anumite condiții, contestație la executare și împotriva titlului executoriu.

Atât considerentele, cât și soluția acestei decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Distinct de cele arătate în decizia menționată, Curtea observă că, în cauza de față, autorul excepției își invocă propria culpă, constând în necontestarea, potrivit art. 205 și următoarelor din Codul de procedură fiscală, a actului administrativ fiscal, respectiv a titlului de creanță. Or, ținând cont de principiul de sorginte latină *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, un text de lege nu poate fi neconstituțional ca efect al unei greșeli procedurale comise chiar de autorul excepției. În aceste condiții, nu se poate reține încălcarea niciunui text constituțional sau convențional invocat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Florica — Ex” — S.R.L. din Șerbăuți în Dosarul nr. 7.211/285/2008 al Judecătoriei Rădăuți.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.099

din 8 septembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Symmetria” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 29/59/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.524D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate similară cu cea ridicată în Dosarul nr. 1.151D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.524D/2009 la Dosarul nr. 1.151D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.524D/2009 la Dosarul nr. 1.151D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 martie 2009 și 25 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 29/59/2009 și nr. 30/59/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, respectiv cu ale art. 27 și art. 28 din același act normativ**, excepții ridicate de Societatea Comercială „Symmetria” — S.R.L. din Timișoara în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva unor acte administrativ-fiscale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt de natură a încălca libertatea economică și de a inhiba economia de piață, întrucât asociatul tras la răspundere în condițiile art. 27 din Codul de procedură fiscală nu va mai fi tentat să investească, în viitor, în alte societăți. Se mai arată că, prin adoptarea acestor prevederi legale, legiuitorul a prevăzut o situație privilegiată statului român

în raport cu ceilalți creditori, întrucât creanțele sale nu se înscriu potrivit procedurii de drept comun în tabelul definitiv de creanțe, potrivit Legii nr. 85/2006. O atare situație poate avea drept efect ca, după îndeostularea statului, ceilalți creditori să nu își mai poată realiza creanțele.

Se susține că este încălcat și dreptul de proprietate privată al asociaților, întrucât aceștia sunt terți în raportul juridic existent între debitor și organul fiscal. Mai mult, în situația în care un asociat decide vânzarea acțiunilor/părților sociale pe care le deține la persoana juridică asociată la debitorul urmărit nu poate garanta noilor proprietari că nu ar urma să fie evinși de către Ministerul Finanțelor Publice printr-o nouă acțiune în atragere a răspunderii solidare cu societatea în insolvență.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul de vedere transmis în Dosarul nr. 1.524D/2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernul în Dosarul nr. 1.151D/2009 nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. În dosarul nr. 1.524D/2009, instanța de judecată a reținut ca obiect al excepției dispozițiile art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. În realitate, din motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia critică numai art. 27 din Codul de procedură fiscală, astfel încât, potrivit jurisprudenței sale, Curtea urmează a se pronunța numai asupra acestui text legal. Prin urmare, obiect al prezentei excepții este art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, text care are următorul cuprins:

— Art. 27: „(1) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condițiile prezentului cod răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, în cei 3 ani anteriori datei declarării insolvabilității, cu rea-credință, dobândesc în orice mod active de la debitorii care își provoacă astfel insolvabilitatea;

b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolvabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credință, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acesteia.

(2) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active corporale de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă netă a tuturor activelor corporale ale debitorului;

b) are raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care, în proporție de cel puțin jumătate, au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul;

c) are raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(3) În înțelesul alin. (2), termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) control — majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociațiilor unei societăți comerciale ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți comerciale ori consiliul director al unei asociații sau fundații;

b) control indirect — activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 privind restrângerea exercitării unor drepturi sau a unor libertăți, ale art. 135 privind economia și ale art. 136 privind proprietatea. Totodată, sunt considerate a fi încălcate prevederile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Symmetria” — S.R.L. din Timișoara în dosarele nr. 29/59/2009 și nr. 30/59/2009 ale Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 589 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial la României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, a stabilit constituționalitatea dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură fiscală în raport cu o critică similară. Cu acel prilej, Curtea a statuat că alegerea făcută de legiuitor cu privire la persoanele care trebuie să achite obligațiile restante ale debitorului este justificată de legătura strânsă dintre acestea și debitorul declarat insolubil. Aceasta deoarece au dobândit în orice mod, cu rea-credință, active de la debitor în cei 3 ani anteriori datei declarării insolvabilității sau au provocat, în calitate de administratori, asociați și acționari, insolvabilitatea debitorului prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credință, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acestuia ori dacă controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, în accepțiunea legii, caz în care patrimoniile acestora din urmă sunt atât de strâns legate cu cel al debitorului încât de multe ori acestea chiar se identifică între ele.

De asemenea, Curtea a reținut că textul de lege criticat își găsește aplicarea numai după data declarării insolvabilității debitorului, potrivit art. 176 din Codul de procedură fiscală, dată până la care debitorul, respectiv celelalte persoane interesate, precum administratorul, asociații sau acționarii, pot face apărările pe care le consideră necesare pentru a evita situația ca societatea să fie declarată insolubilă.

Neexistând elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de considerentele deciziei menționate, Curtea constată că, prin dispoziția legală criticată, statul nu descurajează inițiativa privată, din contră, creează pârghii pentru deblocarea plății unor debite datorate în circuitul economic. Statul încurajează concurența loială și respectarea dispozițiilor legale în mecanismul complex al economiei de piață, astfel că, acesta îndestulându-se în condițiile art. 27 din Codul de procedură fiscală, crește posibilitatea creditorilor persoanei juridice aflate în ipoteza Legii nr. 85/2006 de a se îndestula cu sume de bani cât mai apropiate de valoarea celor pe care le datorează debitorul.

În aceste condiții, nu se poate reține în niciun caz încălcarea dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2009 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Zile de apariție/săptămână	Greutate medie/apariție (grame)	Valoare (TVA 9% inclus)/lei		
					12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	750	5	50	800	210	75
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	90	1	50	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	5	60	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	800	5	15	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	7.200	5	50	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	400	5	25	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	60	1	30	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	—	2.500	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	—	3.500	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial Partea I bis se multiplică pe bază de comandă.

Începând cu anul 2009 se sistează apariția publicației Repertoriul legislației României.

Abonamente la publicațiile oficiale și comenzi către „Monitorul Oficial” R.A. se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 021.411.91.79; 021.411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 021.316.30.57, fax: 021.316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 021.313.85.07; 021.313.85.08; 021.313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 021.311.97.84, fax: 021.311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 021.255.48.15; 021.255.48.16; 021.255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 021.221.42.83; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 021.255.18.00, fax: 021.255.18.66; 021.255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52; 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/51.08.57; 0268/51.08.58)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/47.10.28)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1 (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 021.314.63.39)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)
- ◆ SIMPEX LOGISTIC — S.R.L. — Călărași, Str. Progresul nr. 21, bl. B1, sc. B, ap. 5 (telefon/fax: 0242/31.89.29)
- ◆ CIPSOFT DESIGN — S.R.L. — Ploiești, str. Eroilor nr. 2 bis (tel. 0722.36.54.65 sau 0724.20.31.43)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

